

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
17:38	17:14	16:14	תל אביב
17:43	17:18	16:13	ירושלים
17:35	17:12	16:12	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלון טעון גניזה

העיקר הלב?

האם מספיק רק הרצון להתקרב לה' גם אם לא עושים מעשים?

הויתור

אחת מנקודות השיא המטלטלות ביותר בהיסטוריה העשירה של האימהות, היא הויתור הידוע של רחל ללאה. בטרם נשא יעקב את רחל, חשש מרמאותו של לבן - חמיו לעתיד, שישא לו את לאה במקום את רחל. לפיכך מסר בידי רחל סימנים מוסכמים, אותם תמסור לו ובכך יודא כי אכן מדובר בה. אך משראתה רחל לו אכן כך עושה אביה ברמאותו, מסרה לאחותה את הסימנים כדי שלא תתבזה.

היה זה ויתור אצילי במיוחד, בעל משמעויות מרחיקות לכת - רחל לקחה סיכון כי בעקבות הויתור ונישואי יעקב ללאה, העולם אומר כי תצטרך להינשא לעשו הרשע. תחת היותה רעיית יעקב ואם שבטי קה, תצטרך לשמש בתפקיד המפוקפק של אשת עשו הרשע...

ובכל זאת היא ויתרה. רחל ידעה כי זה המעשה הנכון לעשות, ולא העיפה מבט על ההשלכות הצפויות. ברגע נתון זה, ידעה, אינני חייבת למסור את הסימנים, אך אם לאה לא תדע אותם - אי הנעימות והבזיון יזעקו לשמים. לכן היא ויתרה, גם במחיר אישי כבד מנשוא וכואב מכל.

בסופו של דבר, גם לאה וגם רחל נישאו ליעקב, ושתייהן בנו יחדיו את י"ב השבטים הקדושים, כששניים מתוכם - את יוסף ובנימין - זכתה רחל ללדת. זאת ועוד, כתוב במדרש שכאשר נגאלו בני ישראל מגלות בבל, לא עמדו להם תחנוני כל האבות והאמהות. רק תפילתה של רחל לגאולת ישראל, רק תחינתה של הוותרנית הצדקנית - היא זו שפתחה שערי שמים והובילה לגאולה...

האדם המוותר, עושה בראש ובראשונה טוב לעצמו. יותר משהוא עושה טוב למי שהוא מוותר לו, הוא עושה טוב לעצמו, הוא הופך לאדם מרומם יותר, הזוכה להטבות רבות ומפליגות: 'המעביר על מידותיו', אמרו חז"ל, 'מעבירין לו על כל פשעיו'. לא ייאמן! ברגע אחד של ויתור נמחקות עשרות שנים של חטאים, ונפתח דף חדש לחלוטין בכל המובנים...

ביער, האריה הולך קדימה, השועל מכוון את האריה לכיון הבור... והוא נלכד, השועל מרים ידיו ואומר מודים אנחנו לך. גידף האריה ואמר לשועל, הלא רימיתני. אמר לו השועל, לא בעוונך נפלת שבי, ולא בחטאיך, כי אם בחטא אביך אשר חטא, ובעבור עוונך נפקד עוונך אתה. כעס האריה וכי בגלל אבי צריך לסבול? אמר לו השועל, כשם שהיית מוכן לחטוא ובגן יסבול, תסבול גם אתה בשביל אביך...
לכן, ה' פוקד עוון על בנים כשמחזיקים בחטא, כשאדם רואה עבירה הוא רואה את הבנים שלו מול העיניים הוא נמנע מהעבירה, שמא יסבלו הבנים בגללו. אם אדם לא מתחשב בילדים שלו, אז הוא נענש בחטאי אביו.

אין הנאה כהנאה רוחנית! אין שמחה כשמחה של תורה. וכמו שאומר המסילת ישרים שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכירתו שהוא התענוג האמיתי והעידון הגדול יותר מכל העידונים שיכולים להמצא.

ככל שאדם לומד יותר, הוא מקבל יותר טעם בלימוד התורה והמתיקות הולכת ומתגברת. תורה אפשר ללמוד שעות רצופות, עוד גמרא ועוד תוספות. אבל חכמות חיצוניות אי אפשר, ולמה? כי כל החכמות הם חול, אבל התורה היא מציאות של אש, אור עליון הנכנס באדם, כמו שכותב בדרך עץ החיים. וכשאדם לומד תורה מאירה התורה אור גדול בנשמתו.

אדם בלי תורה הוא בגד עני, כמו שאמר דוד המלך ע"ה "לולא תורתך שעשועי אז אבדתי בעיני". דוד המלך לא היה עני, אבל אדם בלי תורה הוא אדם ריק, אדם שאין לו רוחניות, הוא ריק! אין לו סיפוק ונשמתו צועקת הצילו. אבל מי שלומד תורה: טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף! אין סיפוק כמו לימוד התורה! אין כמו חיי תורה! אתה רואה אנשים רחוקים יוצאים מהדרשה, מרגישים סיפוק, כי הנשמה צריכה אוכל. אנשים שורפים את החיים שלהם בשביל דברים בטלים, אוי להם לבריות מעלבונה של תורה, שאדם עוזב תורה בשביל שטויות והבלים!

אדם שיש לו במרתף יהלומים כסף וזהב, כשרק נזכר בזה הוא מתמלא שמחה, כשאני נזכר בגמרא המחכה לי אני מתמלא שמחה יותר מזהב ופז! טעמו וראו כי טוב ה'! שבו ולימדו, ועם האוכל בא התיאבון. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

שנם אנשים שאומרים "העיקר הלב", יש בי רצון להתקרב לבורא עולם, אבל קשה לי עכשיו, ה' יודע כל תאוותי ונאחתי ממנו לא נסתרה, ואין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו. נחשוב על עשו, אם לא היה מאמין גדול לא היה צועק צעקה גדולה ומרה כשהפסיד את הברכות. עשו הרשע יודע שיש בורא לעולם, ויודע שהצדיקים עושים את רצונו והוא ית' עושה את רצונם ומקיים את ברכותיהם. והנביא מעיד, למרות כל האמונה שלו, (מלאכי א) הלא אח עשו ליעקב, ואוהב את יעקב. ואת עשו שנאתי וגו'. האמונה זה לא דיבורים, אמונה היא מעשים, לקיים מצוות בדקדוק. "ושמרתם את חוקותי ואת משפטי אשר יעשה אותם האדם וחי בהם". למה נתתי תורה? שתשים אותה בויתרונה? שתקיים! אדם מחלל שבת אין לו אפי' נפש קדושה, יש לו נפש בהמית, כמו פרה, אדם מבקש תענוגות, במקום לבקש לקדש את הנשמה שלו.

הרמב"ם כותב שכאדם חולה ויודע שהוא חולה לא כ"כ נואר, הוא ילך לרופאים ויטפל בו, **האסון הגדול הוא כשאדם חושב שהוא בריא** וכשמגלים את זה כבר מאוחר. אומר הרמב"ם, החולה במחלה רוחנית הוא הרוס, הוא חושב שהוא בריא ולא הולך לרופאים, וכשיגלה שהוא חולה, יהיה מאוחר מידי. אדם זה אין סיכוי שיחזור בתשובה כי הוא חושב שהוא בריא.

נכון, הקב"ה רחום וחנון, אבל מתי? כשעושים תשובה, כמו שכתוב שובו אלי ואשובה אליכם, אבל אם לא עושים תשובה הוא לא מוותר, כל האומר הקב"ה וותרן - וותרו חייו! ולא רק שאינו רחום וחנון בלי תשובה אלא פוקד עוון אבות על בנים! הבנים סובלים בגלל האבות. אומרים חז"ל רק אם הבנים הולכים בדרכי הרע של האבות. מדוע הבן צריך לסבול? אומר המגיד מדובנא משל נפלא:

פעם האריה הילך לו ביערות, זה כמה ימים שלא בא אוכל אל פיו, רירו יבש, לשונו קשה, מעיו מצומקים. והנה ארוחה לפניו, שועל קטן, קטן קטן אבל בכל זאת אוכל. הוא מכין את השועל לתפקיד הארוחה, והשועל הערמומי אומר לו, אדוני המלך, אני קטן, לשבוע לא תשבוע ממני, בוא עימי ואראך אדם שמן כולו נוטף מלא וגדוש, בעל מידות אמיתי, חיכו ממתקים וכרסו מטעמים. אמר לו האריה בהיסוס, ומה אעשה ויעשני בורא העולם? אמר לו השועל, אל תדאג נפשך, כבר גזרה תורה אומר (פוקד עוון אבות על בנים), לא אתה תענש אלא בנך, למדתי בישיבה אדוני המלך, בקיאות רבה לי. שמח האריה על ההצעה הנדיבה, הם הולכים

ההקדשה השבועית

הצנים הם אחם להקדיש אלפי עלים יצור הפרשה להצלחתם אז לעיני יקרנכם? התקשרו עמנו: 08-61-50-208

לרמאות
ידון חיה בת הדס יוסי בן הלן צורי בן רחל דיזה בת חוה

לרשע
בנימין בן חסיה אלדר בן חוה ספיר בת עליזה לילך בת עליזה

לחבלות
אסף בן חיה רועי בן דינה אלעד בן ענוה אלוד בן ירדנה

לעילוי נשמות
שלמה בן ג'ון יצחק סגלית בת חנה חן בן חיה שמעון בן יולדה יואב בן חנה

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

פרופסור בשליחות

קריאתה, ולפיכך התנדב לגשת ולקרוא... כשסיים את קריאת התורה, פנה אליו הרב אלישיב וביקש להודות לו. 'קראת יפה מאוד, החמיא הרב בכנות, הרבה זמן לא שמעתי מישהו שקורא כל כך יפה, בדקדוק התיבות ובדיוק בטעמים. מה מעשיך בבית החולים?' התעניין.

'אני בסדר, השיב במבוכת מה, 'אמא שלי כאן כבר כמה שבועות, לא יודעים מה יש לה. היא סובלת מאוד...' אמר נרגש, מזכיר את שם אמו לרפואה שלמה באוזני הרב.

'יש לי רעיון, אמר הרב אלישיב לפתע. 'שלחו אליי מחו"ל פרופסור מומחה גדול בעל שם עולמי, המטפל בי באופן פרטי. אני אבקש ממנו לבדוק גם את אמך, וזו תהא הכרת הטוב שלי לך על הקריאה היפה והנעימה...'

כבר ביום ראשון בבוקר, אחרי הבטח קצרה בתוצאות הבדיקות, קבע הפרופסור המומחה מהי הבעיה. 'זוהי אכן מחלה נדירה בארץ', אמר מבעד למשקפיו, 'אבל הטיפול בה דווקא פשוט...' הוא מיהר להסביר לרופאי המחלקה מה ניתן לעשות, וכבר באותו שובע שוחררה האם מהאשפוז הממושך, שמחה וטוב לב...

כשדבר הסיפור הגיע לגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל, אמר בהתפעלות: 'הרי זה מה שהגמרא מספרת, כי רב הונא בריה דרב יהושע זכה להינצל ממוות לחיים בגלל שהיה ותרן... הרי גם כאן זכתה האם לישועה גלויה, רק בשל הויתור של בנה, ארבע שנים קודם לכן...'

ארבע שנים. ארבע שנים חלפו מהויתור האצילי על קריאת פרשת יתרו, עד שהכל נוכחו עד כמה הויתור הזה היה מועיל, יוצא דופן, פותח שערים... ארבע שנים המתין הויתור בשקט לרגע הגדול, בו יתברר עד כמה כוחו גדול ומשמעותו עצומה...

אין ויתור חסר משמעות, אין ויתור שלא 'מפצים' עליו מלמעלה. זה יכול לקחת שנים, לא תמיד רואים את זה, אך תמיד תמיד, הויתור משתלם בראש ובראשונה למוותר עצמו!

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב אשר קובלסקי כנסו לאתרנו: Rabenu.com

השתהות קצרה, 'לא קרה כלום. דיברתי כבר עם הבן שלי, והסכמנו לוותר על קריאת הפרשה השבוע. נכון, הוא מתכוון מראשית החורף, אבל הוא יוכל להשקיע שעות רבות בשבוע הקרוב בלימוד ושינון פרשת משפטים, ונחגוג לו כבר בשבוע הבא...'

הגבאי חש שלא בנוח, הרי הוא האשם בטעות. 'אולי נעשה חצי חצי, הציע, 'הרי הבן שלך כבר התכוון, גם האורחים שלך יבואו בשבת בבוקר...'

'לא, לא צריך, זה בסדר...' היסה אותו ר' פנחס, 'ניתן לבן שלו לקרוא השבוע, והבן שלי יקרא בשבוע הבא. האורחים שלי יוכלו לומר מזל טוב השבוע, גם אם בני יקרא רק בשבוע הבא...'

בשבת בבוקר, קרא חתן בר המצוה השני בתורה. בנו של ר' פנחס ידע את הפרשה בעל פה, אבל ויתר. הוא כבר היה עסוק בלשון את פרשת משפטים, אותה קרא בשבוע הבא...

ארבע שנים חלפו, ארבע שנים. הילד שויתר אז כבר הפך לבחור חשוב, הלומד בישיבה גדולה מכובדת. באמצע החורף הובהלה אמו לבית החולים עקב כאבים שונים, אך כל הבדיקות העלו חרס...

האם המיוסרת אושפזה במחלקה הפנימית, הרופאים בדקו שוב ושוב, אך לא הצליחו להבין מה גורם לכאבים האיומים שהיא מרגישה. לצידה, שהו בתורנות בני המשפחה, ומכיוון שאיש לא רצה להפריע את הבן מלימודו, אך טבעי היה שהבן הבוגר יקבל את התורנות בשבת קודש...

שבת בבוקר, שעת בוקר מוקדמת. המחלקה עודה רדומה למחצה, התרוצצויות הרופאים טרם החלו. בסוף המחלקה, בחדר המעניק פרטיות ככל שניתן, היה מאושפז באותה שבת רבן של ישראל, הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל. כבר בשעת בוקר זו, מקורבי הרב התרוצצו ברחבי המחלקה, מחפשים אחרי בעל קורא שיקרא את קריאת התורה בחדרו של הרב.

'אתה יכול לקרוא קריאת התורה בחדר של הרב אלישיב?' שאל אחד מהם את הבחור, שנדהם ונרגש מעצם ההצעה... ברגע הראשון, חשב לומר 'לא'. הן הוא לא 'בעל קורא' מנוסה, ואיך יוכל לקרוא בשביל רבן של ישראל? אך רגע אחרי נזכר שפרשת השבוע, הלא היא 'משפטים', מוכרת לו היטב בעל פה, הרי קרא אותה ושינן אותה אינספור פעמים לקראת

במשפחתו של ר' פנחס, התכונה לקראת בר המצוה של הבן הגדול החלה כבר שנה לפני. אך חגג הילד יום הולדת 12, כבר החלו הדיבורים, ההכנות, השיח אודות התפילין החדשות, רישום הכתובות להזמנות, וכן הלאה...

ההתרגשות הרבה לא פסחה כמובן על ר' פנחס - האב המאושר, ובנו - חתן בר המצוה. ר' פנחס החל לומד עם בנו הלכות תפילין, וכמובן - החל להכין עמו את קריאת התורה של פרשת 'יתרו' בה יעלה לתורה, שכן בבית הכנסת בו התפללו היה נהוג, שחתן בר המצוה הוא הקורא בתורה בשבת העליה לתורה.

ר' פנחס גם לא שכח לעדכן את הגבאי על שבת הבר מצוה המתוכננת, בה יקרא בנו את קריאת התורה. 'אין בעיה', אמר הגבאי, 'תתחילו להכין את הקריאה, אתה יודע, זו פרשה עם עשרת הדברות, כדאי שהילד יהיה מוכן לדעת לקרוא את טעמי המקרא יפה יפה...'

לא היה צורך בהוראה זו, שכן ר' פנחס החל כבר מזמן ללמוד עם בנו מדי ערב את טעמי המקרא, והבן היה חוזר ומשנן בעל פה את הפרשה בכל רגע פנוי. את כל ההתרגשות וההכנה לבר המצוה השקיע הילד בהכנת הפרשה, עד שידע את הפרשה באופן מדויק היטב, בעל פה כמובן...

בערב שבת יתרו, כשהעלה ר' פנחס את הקוגל במדרגות בית הכנסת לקראת ה'קידושא רבא', גילה את חברו עולה גם הוא וסיר קוגל בידו. 'מזל טוב', קרא לעברו, 'נולדה לכם בת השבוע ולא ידעתה? ...'

לא חלפה אלא דקה, עד שהתבררה הטעות המביכה. שני המתפללים הותיקים, ר' פנחס וחברו, מתעתדים לחגוג שבת בר מצוה בשבת זו. שניהם בטוחים שבנם יקרא השבת בתורה, ושני הבנים בביתם, כבר נרגשים, מתכוונים, מוכנים ומשננים...

הגבאי עודכן על הטעות, וחיש נזכר כי הצדק עם ר' פנחס. 'הוא תפס ראשון', אמר במבוכה למתפלל השני, שפניו התכרכמו והלכו... כזו התרגשות, כאלה הכנות, הסבא והסבתא מירושלים כבר הגיעו, ולפתע אי נעימות כזו...

שלוש דקות של אי נעימות עמדו במרכז. שלוש דקות נטולות הכרעה, בהן כל אחד ניסה למצוא מוצא מהסבך. ר' פנחס אמנם תפס ראשון, אך החבר התכוון גם הוא, ובנו נרגש ומוכן לקרוא בתורה בדיוק כמו בנו של ר' פנחס... מה עושים עכשיו?

'לא נורא', אמר ר' פנחס בגבורה עילאית אחרי

"האם המיוסרת אושפזה במחלקה בפנימית, הרופאים בדקו אך לא הצליחו להבין מה גורם לכאבים האיומים..."

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:

03-570-12-12

*ההפצה הינה במחיר סמלי

סעודה רביעית

א. לעולם יסדר אדם שלחנו במוצאי שבת כדי ללוות את השבת, אפילו אינו צריך אלא לכזית. ואף שהוא שבע ונפשו קצה באכילה ושתייה, מכל מקום ידחוק את עצמו, ובוהו ינצל שלא יצטרך לאכול מאכלים ומשקים מי המרים לרפואה.

ב. סעודה רביעית מעלתה גדולה מאד, כי כשם שצריך לכבד השבת בכניסתה, כן צריך לכבדה ביציאתה, כשם שמלוים את המלך בצאתו מן העיר ואמר הקדמונים, עצם אחד יש באדם ונסכויו שמו, וזה העצם נשאר קיים בקבר עד עת התחייה, ואפילו אחר שנקברו כל העצמות, וזה העצם אינו נהנה משום אכילה - כי אם מסעודת מלוה מלכה.

ג. מצוה לתחילה לעשות סעודה רביעית בפת, ואם הוא אנוס ואינו יכול לקיים סעודה רביעית בפת, יסדר שלחנו במוזנות, ואם אי אפשר לעשותה במיני מוזנות יעשה בפירות.

ד. גם הנשים חייבות בסעודה רביעית. וסגולה לנשים שלא יתקשו בלידתן, שיאכלו בכל מוצאי שבת איזה דבר לשם מצות סעודת מלוה מלכה, ועל ידי זה ילדו בנקל בעזרת ה' יתברך.

ה. כתוב בווזה הקדוש, שמי שאינו מקיים סעודה רביעית נחשב לו כאילו לא קיים סעודה שלישית, ולכן אפילו עושה האדם שמונים וארבע תעניות או הפסקה גדולה, יזהר שלא יבטל סעודה רביעית.

ו. אין ראוי להתעסק במלאכה שאינה אוכל נפש או ללמוד תורה אלא עד אחר שיעשה סעודה רביעית. ונכון שלא להסיר בגדי שבת מעליו אלא עד אחר סעודה רביעית.

ז. מצוה מן המובחר לאכול סעודה רביעית תוך ארבע שעות מיציאת השבת. וטוב להקדימה ככל שאפשר כדי שתהיה סמוכה ליציאת השבת. ולפחות יאכל קודם חצות הלילה. ומכל מקום אם נאנס ולא עשאה תוך ארבע שעות או לפני חצות הלילה, יוכל לקיימנה כל הלילה עד שיעלה עמוד השחר. וברכת המזון של סעודה רביעית אומרים "מגדול".

ח. ישתדל כל אדם לאכול בסעודה רביעית פת חמה ולשתות משקה חם, שמועיל לרפואת הגוף.

ט. אם חל ראש חודש במוצ"ש, נכון להרבות בסעודה רביעית יותר ממנהגו, כדי להשלים בה חובת סעודת ראש חודש.

י. אסור לומר וידי במוצאי שבת עד שיעבור חצות לילה, שעדיין יש קדושת שבת.

יא. מהרה"ל היה רגיל לקפל את הטלית של שבת בכל מוצאי שבת, כדי להתעסק במצוה מיד בצאת השבת.

יב. במוצאי שבת עולה הנשמה יתירה למעלה, והקדוש ברוך הוא שואל אותה איזה מאכל שמו לפניך ואיזה חידוש תורה שמעת, ומושיבים אותה בישיבה של מעלה. ועל כן ראוי ונכון לכל אדם ואדם להתעסק בתורה במוצאי שבת, ועל ידי זה זכה ליום שכולו טוב ויום שכולו ארוך.

כן, אף אם יש אנשים שמסתכלים על אחד כזה כעל 'מוצר פגום', אין ספק שמצד כוונת בוראו הוא סוג א' א'!
כל אחד הוא 'מספר אחת', רק תלוי למי שום אדם אינו חשוב אבסולוטית. אף האדם החשוב ביותר, לכל היותר חשוב בעיני פלוני ואלמוני או בעיני קבוצה זו או אחרת. אין אדם שחשוב לכל אנשי תבל במידה זהה. במקרים לא מעטים, זה שנכבד בעיני קבוצה אחת - נחשב בזוי ומאוס בעיני רבים אחרים. הוא הדבר בכיוון הנגדי: גם עלוב הנפש שבקרננו, ולא משנה עד כמה עלוב הוא נראה לנו, עשוי להיות חשוב ויקר למישהו, אף אם המישהו הזה הוא "רק" משפחתו, הוריו או ילדיו, או להבדיל - מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשר יצר את האדם בחכמה ודואג לכל מחסורו בהשגחה פרטית נפלאה.

יתר על כן, עלינו לזכור תמיד, שמה שאנו רואים מוגבל מאוד, וגם אם כולנו חכמים, כולנו נבונים ובעלי ניסיון, אן אנו רואים אלא חלק מהתמונה השלמה, ורב הנסתר על הגלגל.

מי לא פגש אדם מרשים, שנראה 'משכמו ומעלה', ולאחר מכן התברר לו שתוכו של האיש אינו כבדו, והוא אינו ראוי כלל להערכה שמזמין הרושם הראשוני המתקבל ממנו? הוא הדבר בכיוון הנגדי: רבים הם הנראים בעינינו פשוטים וחסרי חשיבות, בעוד האמת היא שהם אנשים ישרים ועובדי ה' או עשירים ובעלי רכוש, אבל מאחר שהם צנועים ונחבאים אל הכלים, הם אינם בולטים ואינם מקבלים את ההערכה המגיעה להם.

מה שנראה לעינינו עשוי להיות רחוק מן האמת, כמו שמצינו אצל שמואל הנביא, שהתרחש מאוד מדמותו של אליאב בנו של ישי, אך ה' אמר לו: 'אל תבט אל מראהו ואל גבה קומתו כי מאסתיהו, כי לא אשר יראה האדם, כי יראה לעינים וה' יראה ללבב'.

זאת ועוד.

אנשים נוטים להעריך אחרים בהתאם לערכים שיש להם באותו זמן ובהתאם למה שנראה להם חשוב באותו רגע. בכל גיל וגיל יש דברים שונים שאנו מעריכים, וטעמים של הזקנים, למשל, תמיד יהיה שונה משל הצעירים. לכולנו יש דברים שהערכנו בעבר, וכיום איננו מעריכים כלל או מעריכים פחות, ולעומת זאת, אין ספק שדברים רבים שכיום איננו מעריכים, יבוא יום ונעריך אותם מאוד.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

נחיתות אובייקטיבית

אישית, קשה לי לקבל את הקביעה שהערכה עצמית טובה היא נחלת המוצלחים והמיוחסים בלבד ואילו על כל האחרים, שלכאורה לא שפר עליהם גורלם, וכישרונותיהם דלים או שהם בעלי רקע בעייתי או גדלו בסביבה שנחשבת נחותה, לסבול ולהתמודד עם רגשי נחיתות שאינם ניתנים לשינוי. זה לא ייתכן, ולא יכול להיות שזה נכון!

הכרח הוא שלכל אחד ואחד עלי אדמות יש אפשרות להרגיש טוב עם עצמו ולהצליח, אף אם לא בכל תחום, בתחום כלשהו לפחות. כולנו יציר כפיו של הבורא ברוך הוא, והיו כישרונותינו חלשים ככל שהיו, נהיה פגומים ונחותים נפשית ככל שנהיה, חייבת להיות דרך למצוא סיבה טובה להיות מלאי הערכה כלפי עצמנו.

אין? את פתרון החידה ננסה להציג בהמשך, אבל קודם עלינו לחדד עובדה שעל כולנו לזכור ולא לשכוח חלילה אף לרגע אחד:

אצל ריבון העולם, אין סוג ב' ולא ייתכן מושג כזה!

יצרן בשר ודם שרוצה להגדיל את שמו ורכושו ולמכור סחורה רבה ככל האפשר, עושה כל מאמץ ליצור מוצרים טובים שיביאו לו את המוניטין ואת התהילה המיוחלת. עם זאת, מאחר שהוא בשר ודם, במידה זו או אחרת יחולו טעויות בייצור, בוודאי בשלבי הייצור הראשונים, עד קבלת המוצר הנכון. לכן בכל מפעל תמיד יש אחוז מסוים של מוצרים לקויים ופגומים, שנמכרים כסוג ב'.

לא כן במה שנוגע ליצרן הגדול מכולם, לכול יכול אשר יצר את האדם בחכמה! לא יעלה על הדעת לחשוב שמי שנוצר עם חולשות ותכונות ירודות, לקויות ככל שיהיו, לא נוצר כך בכוונה תחילה, מתוך תכנון וחשבון מדויקים. חלילה וחס לחשוב שבבריאת האדם, נזר הבריאה, תיתכן טעות. על

פרשת שבוע הרב אליהו רוסתמי

פרשת ויצא

"ויצא יעקב וכו' ופירש רש"י "לא היה צריך לכתוב אלא וילך יעקב חרנה, ולמה הזכיר יציאתו אלא מגיד שיציאת צדיק מן המקום עושה רושם, שבזמן שהצדיק בעיר הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה, יצא משם פנה הודה פנה זיוה פנה הדרה".

שואל הכלי יקר "אני לא מבין, וכי אברהם אבינו לא יצא ממקום למקום וכן יצחק אבינו, ולמה לא כתוב אצלם ויצא אברהם או ויצא יצחק, ושם ידרשו שיציאת צדיק מן העיר עושה רושם, ולמה לומדים זאת רק מיציאת רבי יעקב!

מתוך הכלי יקר, מתי יציאת צדיק עושה רושם, שישנם עוד צדיקים אחרים שנשארים בעיר שידועים להעריך את הצדיק ואת החסרון שלו, כשיעקב יצא מבאר שבע, נשארו שם רבקה ויצחק והם ידעו את ערך הצדיק ולכן יציאת יעקב עשתה עליהם רושם, אבל כשאברהם עזב את אור כשדים מי נשאר שם, רק רשעים ומיודעני תרח, ומה הם אמרו כשאברהם הלך, "ברוך ה' הכאב ראש הלך, שיגע אותנו כל היום בורא עולם, בורא עולם, ישתבח שמו וישתבח שמו, איזה יופי שהלך מכאן", אנשים שרחוקים מתורה, אם שומעים שצדיק עזב את השכונה, אומרים "ברוך ה' שעבר מכאן, שיגע אותנו בשכונה הזאת, כמה מכונות

באים וכמה אנשים עומדים בתוך ה' שהלך", איפה יציאת צדיק עושה רושם, כשיש אנשים שמבינים בערך הצדיק.

וראינו בפרשת תולדות איך מתבטא אבימלך ליצחק ואומר "לך מעמנו כי עצמת ממנו מאד", כמה אתה גדול, תסתלק מכאן! ואחר כך ביקשו ממנו שיחזור כי ראו שה' נמצא אתו וכל מה שעושה מצליח, ואפילו בשנת בצורת כתוב "ויזרע יצחק בשנה ההיא (בצורת) וימצא בשנה ההיא שערם ויברכהו ה'", שדה שרגילה להביא טון מביאה מאה טון! כשמריחים כסף רוצים להתקרב לצדיק.

אבל יצחק ורבקה היה קשה להם להיפרד מיעקב, כי רק צדיקים יודעים היטב את ערך הצדיקים וברכתם בלי נגיעות ואינטרסים צרים!

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש, ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו וישכב במקום ההוא", למה לקח אבנים, פירש רש"י "עשאן כמין מרזב סביב לראשו להגן מפני חיות רעות", מכאן לומדים את מדת ההשתדלות, יעקב אבינו הניח אבנים סביב לראשו כי זה מה שיכל לעשות, ואת השאר כבר יעשה בורא עולם.

במתקפות הטילים על ישראל מי ששמע להוראות פיקוד העורף גרם להצלחת חיים, אבל היו כאלה שעמדו על גג הבית ורצו לצלם את הטיל או את היירוט, הם יכלו לקבל את הטיל על "האף", אסור לעשות שטויות, כי כתוב בתורה "ונשמרתם מאד לנפשותיכם".

אם אפשר היה ליעקב אבינו להכנס למרחב מוגן הוא היה עושה כן, אבל מה שהיה לו זה רק כמה אבנים שאם יבוא אריה או נמר שתהיה לו הגנה מינימלית, ובוזה לימד אותנו לדורות לשמור עצמנו ולא לזלזל בהוראות השמירה.

רגע חושבים

הרב יוחאי אוהיון

מעשה בספר

בביתו, 'כזו שבת נפלאה לא חוויתי מעודי', אחר השבת נרשמתי לשיבה מקומית, צעד אחר צעד התקדמתי בעבודת ה', עד למקום שבו אני עומד היום.

ועתה אתה שואל מדוע אני מגיע לכאן כל יום להניח לך תפילין? התשובה היא כי אני 'זכיתי', והנני חפץ שאף אחרים יזכו כמותי.

'דע לך ידידי' המשיך הספר מבני ברק, התחזקתי מאוד מאז ועד עתה, סגרת את המספרה עליתי לארץ, ואני אומר לך הנסיון הקשה ביותר עבורי לא היה העזיבה מחיי החולין אל הקדושה, אלא הקושי הוא הנסיון היום יומי, שהנני עומד פה בבני ברק ומחכה שיכנסו לקוחות, בשעה שאני יכול להרויח יותר.

המסר שבסיפור: א. "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו" יהודי שמכיר בזכייה שנפלה בחלקו, ממשיך להפיץ את אור התורה בעולם.

ב. כל האבות הקדושים הועמדו בניסיונות כאלו ואחרים, אם אברהם בפטירת אשתו אחר העקידה, או יצחק שלקה בעיוורון לאחר מיכן, ויעקב באבידת בנו יוסף. הקושי הוא לא הנסיון הוא לאחריו בניסיון יום יומי. אך על ידי החוסן דוקא בנקודות אלו, זכו הם והיו לאבות העולם.

הרב יוחאי אוהיון מרצה באתר ישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

לפני מספר שנים נפתחה על ידי ביתי מספרה חדשה, נכנסתי ובתורי התישבתי, שוחחנו על הא ועל דא, ואט אט הוא היחל פותח את סגור ליבו, וכך הוא מספר...

הייתי ספר במנהטן, מלאכה שאינה עולה בקנה אחד עם שמירת מצוות כמו שאתה מבין, אך בני לבין היהדות היה מרחק עצום באותה תקופה. יום אחד גלגלתי שיחה עם חבר בלשון הקודש. 'חבדניק' שחלף במקום שמע את שפתינו, נעצר והציע לנו להניח תפילין, האמת שמעט נרתעתי, מכיון שלא הנחתי תפילין מאז הבר מצווה, עודני מהרהר והתפילין כבר היו עלי, איני יכול לתאר לך היאך חשתי באותה שעה עילאית. מאותו היום והלאה הגיע ה'חבדניק' הנזכר אלי למספרה מדי יום בכדי שאקיים את המצוה החשובה.

ביום מן הימים פניתי אליו בשאלה, אמור נא לי ידידי מדוע אתה טורח ומגיע לכאן כל יום, האם בשביל שיהיה לך עולם הבא? או שמא בכדי להחזירני בתשובה?

השיב היהודי ואמר אספר לך סיפור... הייתי ספר בצרפת, רחוק מכל קורטוב של יהדות. יום אחד הוצע לי לפתוח סניף נוסף במנהטן. קבענו פגישה, ובמועד המיועד הגעתי למקום המפגש, המתנתי שעה ארוכה עד שהודיעו לי שהפגישה התבטלה. 'אתה שומע' המשיך ה'ספר' (השני) לגולל את סיפורו, לא ידעתי אנה אפנה. עודי מהרהר וכמו מלאך הגיע 'חבדניק' מקומי והזמין אותי לשבות את השבת

קבעת עיתים לתורה?

אור החיים הקדוש
פירוש אור החיים על התורה
בכל מוצ"ש בשעה 22:00

הדרשה השבועית

בכל יום רביעי בשעה 22:00
רחוב במכבים 108 בני ברק
ניתן לצפות באתר הישיבה Rabenu.com
ובערצי הליוון

שיעור שבועי
מוסר | יהדות | הלכה
בכל יום שני בשעה 20:00

חשוב לדעת!

ניתן לצפות בכל הדרשות של הרה"ג דניאל זר שליט"א באתר הישיבה "אור דוד" ובמגוון רחב של רבנים נוספים בכל הנושאים